

Îngerul albastru

Daniel Vișan-Dimitriu

Pe vremea când se întâmplau minuni
pe care, azi, le credem doar povești,
era un sat cu oameni harnici, buni,
pe care n-ai putea să nu-i iubești.

La margine de sat, curgea un râu
cu ape liniștite, iar pe mal,
treceau, în șir, căruțele cu grâu,
în râsete și cântec de caval.

În vara- ceea chiar, s-a întâmplat
tot ceea ce am să vă povestesc,
și-am să vă spun și cum de am aflat:
din textul vechi pe care îl citesc.

El pare scris de-o mână de copil,
e scris cu pana, și-i un scris frumos,
dar s-a mai șters în timp, și-i dificil
să-i înțeleg limbajul curios:

“Trecând pe lângă râu, pe înserat,
mi s-a părut c-aud, dinspre prundiș,
un sunet ca o zbatere, ciudat,
și-am vrut să văd ce e, mai pe furiș.

Am mers tiptil și-am vrut să mă ascund,
dar l-am văzut și nu m-am îndurat
să-l văd luptându-se, din greu, pe prund,
în pânda de păianjen încurcat.

Era de un albastru ivoriu
și strălucea-ntr-un fel de necrezut;
m-am aplecat spre el, și-am vrut să fiu
salvarea pentru îngerul căzut.

Văzându-mă, s-a liniștit pe loc
și-a așteptat, cuminte, să-l salvez:
era întreg, căci a avut noroc
și-am reușit să îl eliberez.

Abia atunci, încet, și-a îndreptat
antenele spre mine și-a vorbit,
spunându-mi, pentru că l-am ajutat,

va ține seama, și mi-a mulțumit.

Și-a arătat, apoi, un dar divin
și s-a-nalțat spre ceruri într-un fel
ce m-a uimit. Am zis, într-un suspin:
Voi fi și eu un înger, ca și el.”